

DE POSTRIJDER

Abonnement

Binnen de stad, 7 fr. per jaar.
 Buiten de stad, 8 fr.
 Een blad afzonderlijk 1 25 centime.
 De abonnements zijn vooraf betaalbaar.
 Aankondigingen 1 25 centime per drukregel.
 Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

DER PROVINCIE LIMBURG.

TONGEREN, DEN 21 OCTOBER

Onze ministers wedijveren om het meest om de katholieken zooveel mogelijk te lergen; daarom leggen zij zich er op toe om alles te doen afspreken wat zij kunnen, elk in zijn vak en naar zijn vermogen. Zij bemoeien zich met alles in en buiten de kerken en zitten met hunne neus in de hoekjes der sacristij; zij willen de graantjes zout en wierook doen tellen; zij regelen de missen voor de zielen der afgestorvene geloovigen en willen de druppels wjwater bepalen.

Eerst heeft minister Bara eenen circulaire uitgegeven, waarbij hij deed onderzoeken hoeveel priesters er zijn in de provincie die zich niet met het onderwijs bemoeien.

Wij zouden wel willen weten wat recht M. Bara heeft den priester te verbieden het onderwijs te geven. Bestaat dan de vrijheid van onderwijs niet voor den priester zoo goed als voor welk ambtenaar ook?

Een andere circulaire van koster Bara, vraagt eene opgaaf hoeveel missen door de priesters, betaald door den Staat, des zondags in de parochiekerken gelezen worden, en hoeveel volk die kerken kunnen bevatten.

Men begrijpt waarom dit gevraagd wordt en welk antwoord de liberaalgemeesters daarop zullen geven.

De staat bij dezen omzendbrief gevoegd en die moet ingevuld worden bevat eene kolom opmerkingen, welke eene stilzwijgende uitnodiging is tot het doen van aanklachten en verklikking.

Men weet dat er nog twee andere omzendbrieven bestaan, waarbij hij, volgens de eerste, aan de gemeenten den last oplegt de kerk te bouwen en te bemeubelen, terwijl de kerkfabriek enkel de ornamenten, de heilige vaten, het linnen en het licht te geven heeft; maar zij moet in al de kosten tusschenkomen als zij er de middelen toe heeft. — De tweede circulaire zegt dat de algemeene kas niet meer zal tusschenkomen in het oprichten van weldadigheids-gestichten; dit zal alleen kunnen gebeuren in nijverheidssteden die een groot getal armen hebben, gelijk Luik, Charleroi en daar waar de liberalen geheel en al meester zijn.

M. Olin, die nauwelijks aan 't schotelken is, doet, van zijnen kant door de landmeters van het kadaaster aan de burgemeesters bij hoogdringendheid vragen tot welke orde de kloosterzusters behooren, die de vrije scholen van zekere gemeenten besturen.

Daar M. Olin, alhoewel minister, ook

papierfabrikant is, zal hij wellicht goesting hebben om in die nonnenscholen papier en schrijfboeken te leveren.

M. Gratro, minister van oorlog, heeft wat anders uitgevonden: die zal nu de schoolinkwistie in de kazernen doen dringen. Hij heeft aan de opperofficieren van ieder regiment bevolen de militieaan aan een onderzoek over hunne geleerdheid te onderwerpen.

Men zal daarbij opschrijven waar, in welke school, de militieaan zijn onderwijs genoten heeft.

Men zal alzo jaarlijks 14 duizend dossiers over die examens te maken hebben — en waarom? — Dat kunnen wij niet begrijpen; maar wat wij wel begrijpen is, dat dit alweer eene kolossale som uit de beurs van de lastenbetalers kloppen zal.

Daarmee zijn de liberale plagernijen nog niet uit:

De officieele schoolmeester moet afspionneeren.

1° Hoeveel kinderen naar de vrije scholen gaan;

2° Of de geestelijken die scholen bezoeken 't zij om er lessen van godsdienst te geven, 't zij om er anders te onderwijzen. Zij moeten ook afloeren hoe dikwijls de priesters daar gaan en hoe dikwijls zij er uit blijven.

België wordt, gelijk men ziet, een land van lage bespieding, verachtelijke overdragerij en wraakzuchtige belastingen. De overheid eerbiedigt haar zelve niet meer en de fierheid verdwijnt uit de karakteren.

En de vrijheid! Hoe schoon en lieflijk is zij, sedert dat de geuzen ons besturen en de logiën het land onder hunne klauwen houden?

Aardig.

Gisteren is bij de heropening der burgerlijke rechtbank van eersten aanleg te Gent, het proces opgeroepen ingespannen door M. Aernout, gemeenteliederwijzer te Knueselare.

M. Aernout werd onderwijzer te Knueselare benoemd den 3 mei 1850 en bleef in bediening tot 19 mei 1880, zoodat hij 30 volle jaren dienst telt.

Gedurende die dertig jaar heeft hij niet alleen zijn ambt vervuld tot voldoening zijner oversten, en daarvoor meer dan eens onderscheidingen van het gouvernement ontvangen; daarenboven werden hem van zijne jaarwedde en andere winsten de jaarlijksche sommen afgehouden welke hij moest storten in de pensieucas, ten einde na den ouderdom van 55 jaar en 30 jaar dienst bereikt te hebben te kunnen gepensionneerd worden.

Men weet dat er zogenaamde vrijdenkers zijn die zich, bij testament, verplichten zonder godsdienst en zonder sakramenten te sterven en alzo van hunne vrijheid afstand doen uit liefde voor de vrijheid!

Maar wat men nog niet wist is dat, in onze dagen van liberaal progres, zekere kinderen als vrijdenkers geboren worden en reeds hun testament maken als zij nog in de wieg liggen.

Dat meldt ons de *Libre pensée* van Hengouwen in het volgende bericht, geplaatst in de *Tribune* van Bergen:

Wij vernemen het overlijden van den heer Joseph Arnolet, geboren te Estinnes-au-Val, den 6 Januari 1881, overleden te Bergen, den 11 oktober 1882.

Volgens de schikkingen van het testament des overledenen zal de begraafing burgerlijk zijn. Zij zal plaats hebben zaterdag 14 dezer, ten 3 ure namiddag, enz.

De vrienden en kennissen, enz., Dat is nu een kind van 21 maanden dat

de heer op, nadat hij de rekening gelezen had. Ik moet dit huis begunstigen. De Porto is werkelijk goede wijn, ik herkende hem dadelijk. — f. 10,95 en een gulden voor den knecht is f. 11,95.

Daarop stak de heer zijne hand in zijn rechter-vestjask — voelde naar zijne beurs, maar vond haar daar niet — zocht in zijne andere zakken maar te vergeefs. « Hm, » zeide hij met ontsteltnis en weder ging zijne hand van de eene zak in de andere, zelfs tot op den bodem van zijn korte broek, zocht hij, maar ook daar was geen beurs te vinden. « Duivel » riep hij, en als met de laatste hoop beziel, voelde hij in zijne jask maar ook beide waren ledig.

« Wel Jan ! ik ben mijne beurs kwijt » riep hij van zijne zitplaats opstaande, en nu bemerk ik dat ik mijn horlogie en mijne zegels ook niet heb, ik moet beide op de tafel hebben laten liggen. Gij kent mij niet, wat moet ik doen? »

« Als 't u belieft, » hernam de knecht luigende naar het punt wijzende, gij moet uwe rekening betalen ! »

« In ieder geval, » hernam de heer. « Ik kan niet verwachten dat gij mij vertrouwt, wat kan ik doen? Ik moet u iets tot pand geven. »

« Als 't u belieft, mijnheer! » hernam de knecht. « Wat wilt gij hebben, mijn overjas? die kan ik wel missen. »

« Ja mijnheer ! » hernam de knecht, de jas in oogenschoon nemende, « dat zal wel gaan. »

« Komaan, help hem mij dan maar uitrekken: maar wacht eens, ik denk daar, dat ik mijn jas moeijelijk laten kan, want ik heb onlangs nog zoo geleiden aan rhumatiek in mijne schouders. Ik durf niet — bij mijne ziel, ik durf niet. Gij moet iets anders hebben. Wat zal het zijn? mijn laarzen, mijne nieuwe hooge laarzen. »

« Ik geloof, mijnheer ! dat gij niet kunt gaan wandelen op uwe kousen, zonder koude of rhumatiek op te doen » hernam de knecht.

« Zeer waar ! welk een dwaas ben ik ; maar het is ook ongewoon om in zulk eene gekke positie gesteld te zijn. Ik geloof dat ik mijne zinnen verloren heb, en mijne laarzen te geven ware

reeds een vrijdenkerstestament gemaakt heeft. Dat is geen vooruitgang meer met stoom, maar met electriciteit !

Willemsfonds.

Het Willemsfonds heeft eenen omzendbrief uitgegeven waar het in volle woorden zelve zegt:

« Het werk van het Willemsfonds is eene gedurige propagande voor de verspreiding van edele liberale denkbeelden. »

In zijn verzoekschrift om een hulpgeld van den provincialen raad te bekomen zegde hetzelfde Willemsfonds dat zijne werking geene politieke kleur had.

Wie nu gelooven? Het Willemsfonds dat aan den provincialen raad schrift of het Willemsfonds dat zich tot het publiek wendt?

Stads- & provincie nieuws

Uit alle deelen van het land gaan krachtdadige protesten op tegen M. Bara, de aanhiter van de vervolging der kerk en der roomsch katholieke geestelijkheid.

Overal ook bewijzen de bevolkingen hunne vrekkefheid aan de vervolgde priesters die de eerste slachtoffers zijn van ons geuzenministerie.

Onze vreedzame provincie Limburg blijft niet ten achter; men zou de godsdienstige en vrijheidsminnende gevoelens van onze katholieke bevolking niet moeten kennen om zich in te beelden dat onze getrouwe Limburgers met onverschillig oog de schreeuwende onrechtvaardigheden waarvan wij de getuigen zijn, zonden kunnen aanzien.

Onze lezers zullen zich herinneren dat wij sedert lang voorzeggeld hebben wat vandaag gebeurt. Toen wij verleden jaar te Tongeren op het stadhuis het armzalig comediespel der schoolinkwistie bijwoonden, hebben wij dat alles voorzeggeld. Toen wij zonder rijm of rede onze waardige priesters voor de verschaar der schoolinkwisties zagen slepen, toen begrepen wij en toen voorzeggden wij dat men onze heeren kapelaans wilde treffen, ontrooven en hen als misdadigers uit het land verdrijven.

Menig weldenkende lezer weigerde voorzeker aan onze voorspellingen gehoor te geven. Heden ziet iedereen dat wij gelijk hadden.

Men heeft begonnen met onze priesters valsche te beschuldigen; de uitslag der schoolinkwistie heeft ten duidelijkste bewezen dat alle beschuldigingen welke naamloze lasteraars tegen hen hadden uitgebracht, valsche waren. Heden neemt men hun hunne jaarwedde, morgen zendt men ze het land uit, en dan zullen er nog menschen gevonden worden die weigeren te gelooven dat wij een tijdvak van kerkvervolging te genoot gaan.

Men moet de verantwoordelijkheid dezer daden niet alleen op M. Bara werpen. Hier in Tongeren vinden wij lalle en naamloze dengeniets die de vervolging tegen onze achtbare heeren priesters sedert lang in het donker voorbereid hebben. Die lasteraars zijn het die bij minister Bara onze eerbiedwaardige priesters schandvlekken, die hunne sermoenen, hunne vermaningen in den biechtstoel, hunne vertroostingten aan het bed der stervenden verdraaien en aanklagen.

De priester, als een slachtoffer, moet zich onderwerpen en de vervolging ondergaan, terwijl de laaghertige aanklagers alle gunsten van het gouvernement genieten.

Iets om te lachen.

Men weet dat er zogenaamde vrijdenkers zijn die zich, bij testament, verplichten zonder godsdienst en zonder sakramenten te sterven en alzo van hunne vrijheid afstand doen uit liefde voor de vrijheid!

Maar wat men nog niet wist is dat, in onze dagen van liberaal progres, zekere kinderen als vrijdenkers geboren worden en reeds hun testament maken als zij nog in de wieg liggen.

Dat meldt ons de *Libre pensée* van Hengouwen in het volgende bericht, geplaatst in de *Tribune* van Bergen:

Wij vernemen het overlijden van den heer Joseph Arnolet, geboren te Estinnes-au-Val, den 6 Januari 1881, overleden te Bergen, den 11 oktober 1882.

Volgens de schikkingen van het testament des overledenen zal de begraafing burgerlijk zijn. Zij zal plaats hebben zaterdag 14 dezer, ten 3 ure namiddag, enz.

De vrienden en kennissen, enz., Dat is nu een kind van 21 maanden dat

de heer op, nadat hij de rekening gelezen had. Ik moet dit huis begunstigen. De Porto is werkelijk goede wijn, ik herkende hem dadelijk. — f. 10,95 en een gulden voor den knecht is f. 11,95.

Daarop stak de heer zijne hand in zijn rechter-vestjask — voelde naar zijne beurs, maar vond haar daar niet — zocht in zijne andere zakken maar te vergeefs. « Hm, » zeide hij met ontsteltnis en weder ging zijne hand van de eene zak in de andere, zelfs tot op den bodem van zijn korte broek, zocht hij, maar ook daar was geen beurs te vinden. « Duivel » riep hij, en als met de laatste hoop beziel, voelde hij in zijne jask maar ook beide waren ledig.

« Wel Jan ! ik ben mijne beurs kwijt » riep hij van zijne zitplaats opstaande, en nu bemerk ik dat ik mijn horlogie en mijne zegels ook niet heb, ik moet beide op de tafel hebben laten liggen. Gij kent mij niet, wat moet ik doen? »

« Als 't u belieft, » hernam de knecht luigende naar het punt wijzende, gij moet uwe rekening betalen ! »

« In ieder geval, » hernam de heer. « Ik kan niet verwachten dat gij mij vertrouwt, wat kan ik doen? Ik moet u iets tot pand geven. »

« Als 't u belieft, mijnheer! » hernam de knecht. « Wat wilt gij hebben, mijn overjas? die kan ik wel missen. »

« Ja mijnheer ! » hernam de knecht, de jas in oogenschoon nemende, « dat zal wel gaan. »

« Komaan, help hem mij dan maar uitrekken: maar wacht eens, ik denk daar, dat ik mijn jas moeijelijk laten kan, want ik heb onlangs nog zoo geleiden aan rhumatiek in mijne schouders. Ik durf niet — bij mijne ziel, ik durf niet. Gij moet iets anders hebben. Wat zal het zijn? mijn laarzen, mijne nieuwe hooge laarzen. »

« Ik geloof, mijnheer ! dat gij niet kunt gaan wandelen op uwe kousen, zonder koude of rhumatiek op te doen » hernam de knecht.

« Zeer waar ! welk een dwaas ben ik ; maar het is ook ongewoon om in zulk eene gekke positie gesteld te zijn. Ik geloof dat ik mijne zinnen verloren heb, en mijne laarzen te geven ware

verlangde tegen half tien ure naar zijne slaappleats gewonen te worden.

« Jack » zeide hij tegen den schoenpoetser uit het hotel « denk er om dat gij mij morgen precies ten half vijf oproept, daar ik zeer vast slaap; vergeet het niet, en wanneer gij mij na vijf minuten niet op ziet, wakt mij dan weder. »

Te half vijf ure in den vroegen morgen verscheen de schoenpoetser met een lanternen en na eenige lichaamsstrillingen en rekkingen stond onze heer op en zette zich open kant van het bedkast neder; de schoenpoetser had de kaars aangestoken en stond er bij.

« He! — haas! zeide onze heer geuwend, hoe vreeslijk is het voor het daglicht op te zijn. Kom, kerel, geef me mijn kousen. »

« Hier mijnheer! »

De kousen werden langzaam aangetrokken.

« Nu, mijne broek. »

De schoenpoetser keek over de andere kleedingstukken — zag hier en daar op de stoelen, op den grond, bij het bed, onder de kussens en onder de peluw.

« Ik zie geene broek, mijnheer! »

« Bah, wat praat is dat ! »

Een andere nuttelooze loop door de kamer.

« Ik ben toch zeker, dat ik uwe broek niet vinden kan, mijnheer ! »

« Mooi ding ! zonderling ! » riep de heer uit, maar wacht ! misschien zit ik er op. Hij stond op maar geene broek was onder hem. Vreemd ! buitengewoon vreemd, gij hebt ze toch niet meegenomen, toen gij de laarzen kwamt halen ! »

« Neen, mijnheer ! ik kom nooit in de kamer, gij hebt uwe laarzen immers buitengezet. »

« Dat is waar, dat herinner ik mij, zoodat de broek ook hier moet gevonden worden. »

Eene nieuwe vruchteloze zoeking had door de kamer plaats, en onze heer poende dat de kalme van zijn gemoed begon te krunkelen, tot dat hij eindelijk in woede uitbarste. « Bij den hemel ! dat is te gemeen in een respectabel huis — Schoenpoetser ! ga naar den kastelein — zeg, dat ik hem dadelijk wil spreken, ga schiedijk, zonder

Onze heer bestelde nog een goed souper en

DE

KORTE BROEK

—( )—

Voor men nog van spoorwegen droomde, en de menschen met een langdradig reizen tevreden waren, was er te Liverpool zeker persoon, die daar aangekomen was om, of de een of andere speculatie, of om de harddraverijen bij te wonen, of op eene andere wijze zaken te doen, maar zeker is het dat zijne speculatie, welke dan ook, mislukten, en hij zich in de breedste straat der stad bevond met precies een guinée in zijn zak. Met dit weinige geld kon hij zijne reis naar Londen niet betalen, op welke wijze hij ook besloot te gaan; zoodat hij aan zich zelve overgelaten, in eens hem vreemde stad, tot de politiek zijne toevlucht moest nemen om zich op de eene of andere wijze met dat geld te helpen. Nadat hij wel tienmaal de lange straat op en neder was gewandeld, toen scheen zijn vernuftige geest hem het middel aan te wijzen. Hij sloeg met de hand op zijn korte broek, dat zoo veel betekkende als: « ik heb het » — en een weinig verder wandelende, zag hij naar de klok, die in het koetskantoor hing, kruiste de straat en ging in het hotel, dat zich daar tegenover bevond.

De persoon, u hier voorgesteld, was een man van omstreeks vijf-en-dertig jaren, knap uiterlijk, lang en welgebouwd; hij droeg poeder — eene witte das — blauwe jas — een zeer kort met figuren doorweefd vest en de gezegde korte broek, waarbij wij nog een paar hooge laarzen kunnen voegen. Ook droeg hij een overjas van fijn laken, doch die ontspoort was, toen hij het hotel binnentrad; zoodat hij zich voordeed als een elegant heer uit dien tijd met een uitzicht en manieren, als of hij onnoemelijk veel geld te verteren had

Visch	f. 1,20
Gevogelte en kampernoeje	3,00
Madera	2,25
Porto	4,50
	f. 10,95

« Ik moet zeggen dat het niet duur is, » merkte